

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/106/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200224
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2014200224.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a z členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: D. R., bytom T. č. XX, XXX XX T., zastúpeného JUDr. Jozefom Bolješikom, PhD., advokátom so sídlom Radlinského 50, 921 01 Piešťany, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, 917 01 Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-TT-OOP1-2013/00101, 2014/00029 z 2. januára 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/44/2014-53 z 12. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/44/2014-53 z 12. marca 2015 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. OU-TT-OOP1-2013/00101, 2014/00029 z 2. januára 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím v rámci odvolacieho konania zmenil rozhodnutie Obvodného úradu Piešťany, odbor všeobecnej vnútornej správy Pr. č.: 357/2013, spis č. 2013/03214 z 12. septembra 2013 tak, že výrok o uznaní obvineného vinným nahradil novým výrokom, ktorým uznal obvineného D. R. za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 8. mája 2013 v presne nezistenom čase v kultúrnom dome v obci T., po predchádzajúcej slovnej hádke, úmyselne fyzicky napadol Z. P., a to takým spôsobom, že ju jedenkrát udrel dlaňou po tvárovej časti hlavy, v dôsledku čoho táto spadla na zem, čím jej spôsobil zranenia, ktoré si vyžiadali jej hospitalizáciu, avšak ju neobmedzili na bežnom spôsobe života viac ako 7 dní. Menovaný iným hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví úmyselne narušil

občianske spolunažívanie. Zároveň bola doplnená druhá časť napadnutého výroku týkajúceho sa ustanovení, podľa ktorých bola uložená sankcia tak, že za spojenie „ukladá obvinenému za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. b)“, bolo doplnené „a podľa § 49 ods. 2.“ Vo zvyšnej časti bolo prvostupňové rozhodnutie ponechané v platnosti.

Krajský súd vo svojom rozsudku konštatoval nedostatočné zistenie skutočného stavu veci, keďže zo strany žalovaného nebola venovaná dostatočná pozornosť zásadnej skutočnosti, či zo strany žalobcu došlo k nevyprovokovanému fyzickému útoku, alebo sa jednalo iba o obranu voči útoku zo strany pani P. (ďalej aj „poškodená“), ktorú v konečnom dôsledku považoval žalobca za nutnú obranu, pričom limity nutnej obrany ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť stanovuje ust. § 2 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch. V tejto súvislosti krajský súd zdôraznil rozpor medzi konštatovaním žalovaného, že žiadni svedkovia v konaní nepotvrdili vyjadrenia žalobcu smerujúce k tomu, že jeho fyzický útok na pani P., v dôsledku ktorého spadla na zem, bol iba dôsledkom obrany pred opakovanou fackou a obsahom Záznamu z výpovede svedkyne E. U., v zmysle ktorého v dôsledku urážok (označenie za starú babu) ho (žalobcu) pani P. chcela udrieť, pričom sa na neho zahnila rukou, žalobca jej ruku chytil a udrél ju dlaňou ruky po tvári, následkom čoho pani P. spadla na zem.

Krajský súd ďalej poukázal na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/55/2008, v zmysle ktorého, ak by čo len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) na objasnenie a sankcionovanie priestupku.

II.

Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, s tým, že vysloví právny názor, že žaloba mala byť v zmysle § 250j ods. 1 OSP zamietnutá.

Žalovaný namietal nesprávne posúdenie veci krajským súdom a mal za to, že preskúmané rozhodnutia oboch stupňov boli vydané v súlade so zákonom a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia. Zároveň uviedol, že zo spisového materiálu je preukázateľné, že postupoval v nadväznosti na postup prvostupňového správneho orgánu v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Všetci svedkovia boli pred podaním svedeckej výpovede riadne poučení o tom, že musia vypovedať pravdivo a nič nezamlčovať a o následkoch nepravdivej a krivej výpovede. Taktiež bol účastník konania - žalobca riadne poučený pred podaním svojej výpovede a bol tiež riadne oboznámený so všetkými podkladmi pred vydaním rozhodnutia. Predmetný priestupok proti občianskemu spolunažívaniu bol riadne, v zmysle zákona prejednaný. Poukázal na to, že správny orgán je viazaný aj zásadou hospodárnosti konania, ktoré by nemalo zbytočne zaťažovať účastníkov konania a iné osoby. Keďže tvrdenie poškodenej potvrdili dve priame svedkyne incidentu, pričom tvrdenie žalobcu zostalo len na jeho ničím nepodloženom tvrdení, správny orgán nemal za potrebné vykonávať (bez návrhu účastníka konania) konfrontáciu účastníkov incidentu, nakoľko mal dostatočne zistený skutočný stav veci.

Žalovaný vyjadril nesúhlas s názorom krajského súdu, že orgány verejnej správy sú povinné dodržiavať všetky základné princípy, ktorými sa riadi trestné konanie. S daným názorom krajského súdu sa žalovaný nestotožnil, keďže primárne je konanie o priestupkoch upravené osobitným zákonom o priestupkoch a v zmysle § 51 tohto zákona, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že správny orgán nemal dôvod pre postup v súlade so zásadou in dubio pro reo, keďže bolo preukázané, že konanie žalobcu nenaplnilo znaky nutnej obrany a narušilo riadne usporiadané občianske spolunažívanie na danom mieste a v danom čase, pričom nemožno ospravedlňovať jeho konanie, prípadným protiprávnym konaním poškodenej (na ktoré žalobca poukazuje a označuje ho za provokáciu), keďže sa uplatňuje subjektívna zodpovednosť za protiprávne konanie. Žalovaný mal za to, že boli konaním žalobcu naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tak, ako sa mu kladie za vinu.

Žalovaný ďalej namietal konštatovanie krajského súdu, že „zatiaľ nebola podľa súdu venovaná dostatočná pozornosť zásadnej skutočnosti, či zo strany žalobcu došlo k nevyprovokovanému fyzickému útoku, alebo sa jednalo iba o obranu voči útoku zo strany pani P., ktorú v konečnom dôsledku považoval žalobca za nutnú obranu“, nakoľko bolo podľa žalovaného z uvedeného

konštatovania krajského súdu zrejme, že tento považuje za priestupok konanie, ktoré nie je vyprovokované. Žalovanému z takejto formulácie vyplynulo, že podľa súdu má brať za priestupok iba nevyprovokované konanie, avšak správny orgán postupoval podľa zákona, kde v zmysle § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví alebo iným hrubým správaním a v zmysle § 4 ods. 2 zákona o priestupkoch je priestupok spáchaný úmyselne, ak páchatel' chcel svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom alebo vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozi bol s tým uzročený. Žalovaný uviedol, že žalobca vedome udrel poškodenú, pričom vzhľadom na okolnosti incidentu, ktoré opisali priami svedkovia, nemožno jeho konanie označiť i s prihliadnutím na prípadnú provokáciu poškodenej za primerané a v súlade so zákonom.

Opierajúc sa o výpoveď svedkyne, žalovaný poukázal na to, že zo strany žalobcu nemohlo ísť o nutnú obranu, keďže po chytení ruky mal poškodenú ešte udrieť (k udretiu sa priznal). Podľa neho, ak sa zahnanie rukou vyhodnotí ako priamo hroziaci útok, chytenie rúk možno vyhodnotiť ako nutnú obranu, ale následný úder zo strany žalobcu do tváre staršej osoby ženského pohlavia vyhodnotiť ako primeranú reakciu na útok, ktorý už v tom čase priamo nehrozil podľa žalovaného nemožno. Žalovaný mal za to, že treba chrániť záujmy a práva nielen žalobcu, ale aj druhého aktéra incidentu, v danom prípade poškodenej, preto náležite v danom prípade vyhodnotil všetky dôkazy a okolnosti, aby nebol nikto ukrátený postupom a ani rozhodnutím na jeho právach.

Žalovaný bol tiež toho názoru, že sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku iba stotožnil s argumentáciou žalobcu, že v jeho prípade mohlo ísť o nutnú obranu, pričom nevyhodnotil správne všetky okolnosti prípadu.

Žalovaný ďalej uviedol, že vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu a správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Zo svedeckých výpovedí bolo podľa neho preukázané, že zo strany žalobcu došlo k fyzickému napadnutiu oznamovateľky pani P., pričom v príčinnej súvislosti správny orgán vyhodnotil aj jej lekársku správu, ktorá je taktiež súčasťou spisového materiálu. Neobstál pritom argument, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd v napadnutom rozsudku, že išlo o vyprovokovaný útok. Žalovaný a ani prvostupňový správny orgán nepoprel skutočnosť, že došlo medzi oznamovateľkou a žalobcom k slovnej výmene, avšak na túto skutočnosť prihliadol pri ukladaní sankcie za priestupok ako na poľahčujúcu okolnosť, avšak nie okolnosť spôsobujúcu oprávnenosť konania žalobcu.

Žalovaný mal za to, že krajský súd rozsudkom, ktorým zrušil jeho rozhodnutie a vrátil ho na nové konanie, vôbec neprihliadal na zásadu hospodárnosti a účelnosti nového konania, keďže vidí zmysel nového konania v tom, že navrhuje vykonanie konfrontácie účastníkov incidentu, ktorí boli riadne vypočutí a od spáchania skutku uplynula značne dlhá doba (vyše 2 roky), čo môže ovplyvniť v negatívnom zmysle výsledok tohto novo nariadeného konania, kedy si svedkovia nemusia pamätať rozhodné skutočnosti a bude zmarený účel celého konania, pričom následne hrozí tiež preklúzia. V súvislosti s tým poukázal žalovaný na ustanovenie § 34 ods. 3 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Ak teda žalobca považoval pre objasnenie veci potrebné konfrontovať ho s jednotlivými svedkami, nie je žalovanému jasné, prečo toto už pri ústnom prejednávaní nenavrhol a rovnako nenavrhol ani v odvolacom konaní a obmedzil sa iba na konštatovanie, že svedkovia vypovedali účelovo a tendenčne.

III.

K odvolaniu žalovaného podal žalobca na výzvu krajského súdu vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 140,48 Eur pozostávajúcich z vyjadrenia k odvolaniu v sume 61,85 Eur a právnej porady s klientom z 25. mája 2015 v sume 61,82 Eur a 2x režijný paušál 8,39 Eur v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v platnom znení.

Odvolanie žalovaného považoval žalobca za právne i vecne nesprávne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je v rozpore s objektívnym skutkovým stavom predmetnej veci. Žalobca mal za to, že bol napadnutým rozhodnutím a postupom žalovaného ukrátený na svojich subjektívnych právach, vychádzajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov. Žalovaný sa podľa žalobcu vo

svojom procesnom postupe vôbec nezaoberal okolnosťami samotného incidentu, a to najmä nutnosťou obrany pred zásahom do fyzickej integrity, ktorá je chránená a garantovaná Ústavou Slovenskej republiky. Podľa vyjadrenia žalobcu ho poškodená udrela a opakovane ho fyzicky napádala. Proti tomuto útoku sa musel brániť a chytil jej ruky. Následne na neho útočila tak, že sa ho pokúsila kopnúť, čo sa jej podarilo a zasiahla ho do nohy - členku. V tejto súvislosti žalobca opakovane uviedol, že poškodenú nenapadol a ani nemohol, keďže aj ako uviedla poškodená, jej držal obe ruky. Samotná reakcia bola podľa žalobcu iba primeranou obranou. Žalobca tvrdil, že sa nikdy nepriznal k útoku, nakoľko takýto útočný skutok nikdy nespáchal.

Žalobca zdôraznil, že opakovane v konaní poukazoval na fľašu otvoreného vína s tým, že poškodená mohla byť pod vplyvom alkoholu, v dôsledku čoho bola agresívna a útočná.

Výpovede svedkov pani E. U., pani L. C. a pani Q. S. považoval žalobca za zaujaté a úmyselne nepravdivé, pričom uviedol, že sa žalovaný vôbec nevysporiadal s výpoveďou svedka pána H. H., ktorý potvrdil skutočnosti uvedené žalobcom.

Žalobca zdôraznil, že správne orgány sú povinné vykonať všetky potrebné a relevantné dôkazy na objasnenie dôležitých a objektívnych skutočností pre správne rozhodnutie vo veci. Túto povinnosť si podľa názoru žalobcu žalovaný nespĺnil, pretože rozhodol iba na podklade svedeckých výpovedí, ktoré žalobca spochybnil, nevykonával žalobcom navrhované dôkazy ako rekonštrukciu incidentu a súčasne nezisťoval povahu a samotnú povest' účastníkov konania.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 <. OSP v spojení s § 246c ods. 1 <. prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 <. OSP v spojení s § 246c ods. 1 <. prvá veta OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 <. OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 <. a <. OSP v spojení s § 211 ods. 2 <. OSP a § 246c ods. 1 <. prvá veta OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (OSP).

Podľa § 244 ods. 1 <. OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkoch zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 <. OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Podľa § 49 ods. 1 písm. d) <. zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 49 ods. 2 <. zákona o priestupkoch, za priestupok podľa odseku 1 písm. a) možno uložiť pokutu do 33 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b) až d) a písm. f) pokutu do 99 eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e) pokutu do 331 eur.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi

účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 34 <. správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

Predmetom preskúvacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného č. OU-TT-OOP1-2013/00101, 2014/00029 z 2. januára 2014, ktorým podľa § 59 ods. 2 <. správneho poriadku bolo zmenené rozhodnutie Obvodného úradu Piešťany, odboru všeobecnej vnútornej správy, Pr. č. 357/2013, spis. č. 2013/03214 z 12. septembra 2013 tak, že uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 8. mája 2013 v presne nezistenom čase v kultúrnom dome v obci T., po predchádzajúcej slovnej hádke, úmyselne fyzicky napadol Z. a to takým spôsobom, že ju jedenkrát udrel dlaňou po tvárovej časti hlavy, v dôsledku čoho táto spadla na zem, čím jej spôsobil zranenia, ktoré si vyžiadali jej hospitalizáciu, avšak ju neobmedzili na bežnom spôsobe života viac ako 7 dní. Menovaný iným hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví úmyselne narušil občianske spolunažívanie. V časti týkajúcej sa ustanovení, podľa ktorých bola uložená sankcia doplnil ustanovenie § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch. V ostatnej časti rozhodnutie ponechal v platnosti.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2007, sp. zn. 2SŽ-o-KS/92/2006 <.).

Krajský súd vo svojom rozsudku konštatoval, že žalovaným nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, nakoľko nebola venovaná pozornosť skutočnosti, či zo strany žalobcu došlo k nevyprovokovanému fyzickému útoku, alebo sa jednalo iba o obranu voči útoku zo strany poškodenej, ktorú považoval žalobca za nutnú obranu. Na posúdenie naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v danom prípade však nie je rozhodujúce, či útok bol alebo nebol vyprovokovaný, nakoľko k úmyselnému útoku zo strany žalobcu jednoznačne došlo, čo sám nepoprel a na preukázanie nutnej obrany nepredložil žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že v jeho prípade išlo o nutnú obranu voči fyzickým útokom zo strany poškodenej. Podľa názoru odvolacieho súdu, spáchanie priestupku žalobcom bolo v konaní dostatočne preukázané a usvedčili ho zhodné výpovede svedkýň E. a ER., svedkyne Q., poškodenej, ako i jeho samotného, keď uviedol, že poškodenú jemne udrel do tváre a ona spadla. Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že nebolo preukázané, že by sa žalobca bránil voči útokom poškodenej. Žalovaný v rozhodnutí taktiež uviedol, že vypočutí svedkovia žalobcu svojimi výpoveďami usvedčili zo spáchania priestupku aj napriek tomu, že poprel jeho spáchanie s tým, že sa iba bránil

slovnému, ako aj fyzickému napadnutiu zo strany poškodenej.

Senát najvyššieho súdu zdôrazňuje, že pri posudzovaní nutnej obrany je nutné zohľadniť primeranosť obrany k hroziacemu útoku (princíp proporcionality). Krajský súd k uvedenému poukázal na záznam zo svedeckej výpovede E., ktorá uviedla, že poškodenej chcela žalobcu udrieť, pričom sa zahnila na neho rukou, žalobca jej ruku chytil a udrel ju dlaňou po tvári, následkom čoho spadla na zem. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade, ak by malo ísť o nutnú obranu, žalobca tým, že chytil ruku poškodenej, ktorá sa na neho zahnila, zamedzil útoku z jej strany a nebolo potrebné ďalšie jeho konanie, ktoré už bolo vyhodnotené ako priestupok. Vzhľadom k tomu, že ako správne poznamenal žalovaný v prípade poškodenej išlo o staršiu osobu, ženu (dôchodkyňa, v tom čase 70-ročná), nebol u nej dôvodný predpoklad, že svoj útok dokončí iným spôsobom, ktorým by mohla spôsobiť žalobcovi ublíženie na zdraví, a preto by bolo potrebné brániť sa. Navyše po údere poškodenej táto spadla na zem a následky žalobcovho konania si vyžiadali jej hospitalizáciu. Ako vyplýva z lekárskej správy, poškodenej utrpela otras mozgu ľahkého stupňa s predpokladanou dobou liečenia od 8. - 20. mája 2013. Žalobca ako mladý a fyzicky zdatný muž (stolár) musel predpokladať, že následkom úderu staršej osoby ženského pohlavia jej ublíži na zdraví, a to nielen samotným úderom, ale aj následným pádom.

S poukazom na uvedené skutočnosti, aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu, v preskúmvanej veci zákonné podmienky pre postup správnych orgánov v súlade so zásadou in dubio pro reo splnené neboli. Prisvedčil preto argumentácii žalovaného, že konanie žalobcu nenaplnilo znaky nutnej obrany a narušilo riadne usporiadané občianske spolunažívanie na danom mieste a v danom čase, pričom nemožno ospravedlňovať jeho konanie, prípadným protiprávnym konaním poškodenej (na ktoré žalobca poukazuje a označuje ho za provokáciu), keďže sa uplatňuje subjektívna zodpovednosť za protiprávne konanie. Konaním žalobcu boli aj podľa názoru odvolacieho súdu naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tak, ako sa mu kladie za vinu.

Skutočnosť, že žalobca sa uvedeného konania dopustil, je zrejmá zo svedeckých výpovedí o vierohodnosti ktorých nebolo možné mať žiadne pochybnosti. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný sa nevysporiadal s výpoveďou svedka H. H., odvolací súd uvádza, že tento svedok bol prítomný len pri slovnej výmene, následne pri útoku na poškodenú prítomný už nebol, čo zhodne uviedol tak pred orgánom Policajného zboru, ako aj pred správnym orgánom.

Za stavu, že svedok H. H. nebol svedkom incidentu, ktorý je predmetom danej veci, žalovaný nemal dôvod zaoberať sa ďalej jeho výpoveďou.

Je zrejmé, že samotný žalobca si sám odporuje, keď pred orgánom Policajného zboru tvrdil, že poškodenej ho nezasiahla kopnutím a pred správnym orgánom presný opak, pričom pri oboch výpovediach bol poučený o povinnosti vypovedať pravdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov konštatuje, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov.

Čo sa týka tvrdenia krajského súdu ohľadom doplnenia dokazovania o konfrontáciu účastníkov incidentu, prípadne rekonštrukciu a doplnenie správ o povesti účastníkov incidentu, podľa názoru odvolacieho súdu by uvedené doplnenie dokazovania neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu. Senát odvolacieho súdu v tomto smere poukazuje na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, v zmysle ktorej sa rozhodnutie správneho orgánu nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces, ktorý nemôže prívodiť vecne iné, pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie.

Žalobca, ktorý bol oboznámený so všetkými podkladmi pre vydanie rozhodnutia, v priebehu správneho konania sám doplnenie dokazovania nenavrhol, pričom žiadnym hodnoverným spôsobom nevyvrátil skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi v preskúmvanej veci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a jemu predchádzajúceho procesného postupu skonštatoval, že záver žalovaného zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o priestupkoch.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný správne zistili skutkový stav na základe vykonaného dokazovania a takisto správne právne posúdili predmetný prípad a správne vyhodnotili, že žalobca sa dopustil spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a že uloženie sankcie za uvedené konanie je zákonné a dôvodné.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. postupom podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta O.s.p.

O náhrade trov konania (prvostupňového aj odvolacieho) rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 2 O.s.p., tak že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 <. veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. <. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.